

Állatvédelmi témahét

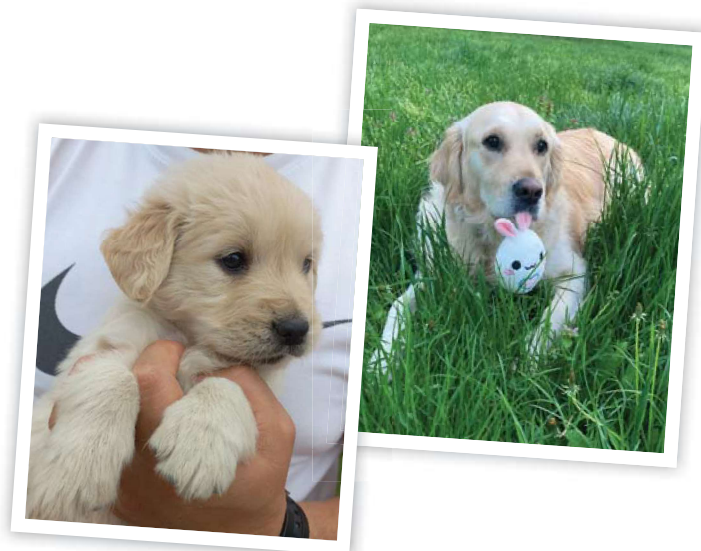
Állatvédelmi témahét... hát ezen úgy elgondolkodtam, mit is jelenthet ez a gyerekeknek. Hogyan lehetne nekik elmagyarázni, hogy a felelős állattartás nem abból áll, hogy „jaj de cuki, hazaviszem”, hanem abból, hogy valakinek minden nap gondoskodnia kell arról, mikor kap enni, mikor megy sétálni, sőt, mikor intézheti a kutya a saját... khm... személyes ügyeit. 😊 Na és persze ne legyen beteg, mert akkor jön a pánik. Ha jobban belegondolunk: ez nem is kicsi, hanem óriási felelősség!

Visszatekerek kicsit az időben. Amikor Molly hozzánk került, nem telt el sok idő, és már azon gondolkodtam: de jó lenne, ha velem lehetne egész nap. Mert hát valljuk be, ki szeret több órán át egyedül kuksolni? Én se szeretnék, akkor miért pont szegény kutyának kellene?

Aztán sorra jöttek a visszajelzések: „Jaj, de nyugodt kutya!”, „De kiegyensúlyozott!”, „Hát ez még terápiás segítő is lehetne!” – és én meg ott álltam, hogy tényleg, miért is ne? Akkor Molyly nemcsak velem lógna, hanem másoknak is tudna örömet okozni. Szóval belevágtunk. Nem volt egyszerű, se nem könnyű. Sokszor eszembe jut, hogy volt ennyi energiám és időm, amit gyakorlással és tréningezéssel töltöttünk – ami a mai napig a napjaink része – de egy percig sem bántam meg.

Volt viszont mindig egy „de”. „Molly szuper, DE...”, „Alkalmas, DE...”. Na, hát ez a kis kétbetűs szó tudott idegesíteni és igazából sosem értettem. Olyan érzésem volt, mintha mindig bizonyítanunk kellene, hogy „de igen, nekünk ez megy!”. És képzeljétek, ment is, és megy a mai napig! Lehet, hogy Molly nem a leggyorsabb, nem a legfürgébb, de amit tud, azt profin tudja. Az ő igazi szuperereje a nyugaltság. Bárki-vel kompatibilis – mondhatni univerzális csatlakozó! 😊 És még azokat is leveszi a lábukról, akik alaptól inkább a „nem kutyás” klub tagjai. Legjobb példa erre apukám, aki... na de ez egy külön sztori.

Lassan két éve, hogy Molly betette a tappancsait az iskola kapuján. Azért, hogy most is itt lehetünk és reményeim szerint színesíthetjük az iskola mindennapjait hálás köszönettel tartozom:

Lackó Gábor igazgatónak, aki az első gondolat óta támogat bennünket és kinyitotta előttünk az iskola és a tantermek ajtajait. A tantestület minden tagjának, akik elviselnek minket, néha kicsit szőrösen, kicsit nyálasan... A szülőknek és természetesen a gyerekeknek, hogy ilyen nyitottsággal és szeretettel fogadják Mollyt. Amikor belépünk az ajtón, és a gyerekek mosolyogva rohannak oda, az minden fáradságot megér. És ha Molly egyszer véletlenül nem jön velem, rögtön jön a kérdés: „Ugye nem beteg?” – na, hát ettől még a legborúsabb nap is feldobódik. Őszintén remélem, hogy Molly jelenléte segíti a gyerekek gondolkodásának fejlődését és pozitívabb kapcsolatuk kialakítását az állatokkal.

És most elárulok egy titkot: gyerekkoromban soha nem lehetett kutyám. Sőt, semmilyen állatom sem, kivéve... a halat. Hát igen, mert ugye a hal az csendes, nem szőrös, és nem kell vele sétálni. Csakhogy egy baj van vele: megsimogatni nem nagyon lehet. 😊 Így hát lettek halaim. Sokan nem tudják, hogy Molly az első kutyám. Az ELSŐ, nagybetűkkel. És tudjuk, az „első” mindig meghatározó az életben. Nekem Molly az, minden kis hibájával és tökéletességével együtt. Ő az, aki mindig figyeli minden lépésemet, de sosem tola kodóan – csak úgy, Molly-san.

Vecsei Éva, igazgatóhelyettes

Budapest XIV. Kerületi Németh Imre Általános Iskola